

Nevážne vo vážnom svete

Lucia Ábelová

Apfelstrudel

Nevážne vo vážnom svete

Lucia Ábelová

Apfelstrudel

VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ.

TEXT © LUCIA ÁBELOVÁ 2025

ILLUSTRATIONS © STELA ÁBELOVÁ 2025

SLOVAK EDITION © LUCMAR, S.R.O., NITRA 2025

ISBN 978 - 80 - 974923 - 0 - 4

ISBN 978 - 80 - 974923 - 1 - 1 EPDF

ISBN 978 - 80 - 974923 - 2 - 8 EPUB

ISBN 978 - 80 - 974923 - 3 - 5 MOBI

Nikdy nie je neskoro snívať.

Nikdy nie je neskoro skúsiť a začať niečo nové.

Venujem všetkým, ktorí ma podporovali a podporujú v písaní a vyzvali ma napísať to aj do knihy.

PSEUDONYM

Niektorí známi ľudia, napríklad fejtonisti, to majú pri vydávaní knihy ľahké. Stačí im pozbierať svoje príspevky, ktoré niekoľko rokov úspešne vychádzali v nejakých denníkoch či týždenníkoch, spojiť ich doma zošívачkou a pod vlastným menom položiť na pult kníhkupectva. Samozrejme, museli by urobiť niekoľko sto kópií, lebo ak by tam položili len tú jednu, čitatelia by sa pravdepodobne pobili.

Ako ja.

Vďakabohu ich úspešné príspevky vydáva vo forme knihy nejaký tiež úspešný vydavateľ. Ľudia si tú knihu nielenže kúpia a dajú doma na policu, ale určite si ju aj prečítajú. Niektorí aj dvakrát.

Ako ja.

Ale čo ak sa rozhodne písať neznáma päťdesiatnička? A ešte aj vydať knihu?

Ako ja.

Pozbierala som svojich päť kostrbatých prvotín a musela ich obaliť desiatkami ďalších, lebo v slovenských denníkoch či týždenníkoch sa žiadne moje príspevky nenachádzajú.

Napísať knihu a ísť s farbou von nie je vôbec také jednoduché, ako si myslíte. Pri písaní som musela brať ohľad na príbuzných a známych.

Pri tých, ktorí sa so mnou nestretávajú, úspešne ma ignorujú a uložili ma natrvalo do škatule z detstva, som si musela dávať pozor, aby som o nich nenapísala nič zlé.

Pri druhej skupine (pár) príbuzných, ktorí to so mnou ešte nevzdali, som musela zvažovať, či napíšem knihu pod vlastným menom. Navrhli mi totiž,

aby som písala pod pseudonymom. Nevieam, či mali k tomu aj nejakú poradu, ale vyslali hovorca s najväčšími ústami a ten mi použitie pseudonymu vrelo odporučil. Dokonca mi odprezentoval aj jeho podobu, len som ho nepoužila. Dúfam, že sa neurazia.

Ako ja.

Predpokladám, že ich trápi toto:

po prvé, moja kniha by mohla byť taký prepadák, že by ich potom známi zastavovali na ulici a pýtali sa, že čo to, preboha, tá tvoja kamoška, sestra, dcéra, tetka, sesternica napísala;

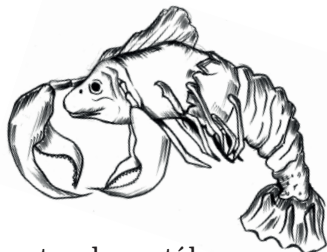
po druhé sa boja, že ak sa písaním stanem známa a niekto ma potom pri nákupe avokáda v supermarkete odfoťí do bulvárneho slovenského denníka, nebolo by mi to (ani im) vôbec príjemné.

Ale ja si myslím, že sa hlavne boja, aby sa im nenarušil svätý pokoj.

Nemajte obavy, milé príbuzenstvo, pravdepodobnosť, že sa písaním stanem známa a odfoťia ma do niektorého „mienkotvorného“ denníka, či už tlačového alebo online, je taká veľká, ako že do mňa zajtra vrazí meteorit.

A ozaj! Knihu som si vydala sama. Za vlastné a pod vlastným menom! Už totiž dávno nesedím v škatuli z detstva a vlastnou prácou som si zarobila dosť peňazí na to, aby som si túto roztopaš mohla zaplatiť. Aj keby si ju nikto neprečítal.

ANI RYBA, ANI RAK

Sú aj také dni. Nevládzem mať vytrvalo a stále a vždy a všade na veci vlastný názor. Lebo niekedy jednoducho neviem. Chápete?

Zdá sa mi, že teraz je to také moderné! Mať na veci vyhranené názory. Čierna či biela. Ryba či rak.

Vy to vládžete? Sa vám žije!

Niekedy plápolám. Medzi diskutujúcimi. Len sledujem, ako dve strany prezentujú svoje vyhranené názory. Pozorujem a vyvaľujem oči. Niekedy aj gúľam a dúfam, že ma pri tom nikto neprichytí. Pri záblesku vlastného názoru.

V podstate si sebecky žijem v takej svojej komfortnej zóne. Viete, „taká ani ryba, ani rak“. Ale inak som Baran! Prvoaprílový!

Pravím si, načo si robiť starosti. Tak teda ďalej plápolám a oči otváram. A v mojom veku by ma u mohli trápiť aj iné veci. Napríklad všetkých tridsať štyri príznakov menopauzy, o ktorých som sa dočítala na internete.

Vraj sa s nimi nedá nič urobiť. Iba mať zdravý životný štýl.

Mám.

Zdravý životný štýl aj všetkých tridsaťštyri príznakov menopauzy. Možno aj tridsaťšesť.

Tak premýšľam, že nakoniec predsa len niečo som.

Som Baran a žena v menopauze!

Ráta sa?

V PREDSIENI

Sedím tak včera v tej našej priestrannej predsieni a pozorujem, ako môj muž nalieva podguráženej skupinke hostí strmeňový.

Napadlo mi, aké malé a úzke predsienie plné kabátov a topánok majú niektorí doma. Hostia po skončení návštevy vchádzajú a vychádzajú z takýchto predsiení maximálne po dvoch. Viac by sa ich tam totiž nevošlo. Pripomína to tak trochu výrobný pás. Dvaja hostia do predsienie, dvaja hostia von z predsienie, dvaja hostia do predsienie, dvaja hostia von z predsienie. Domáci len opakovane kričí z miesta, z ktorého ich do nej po dvoch tlačí: „Ahojtééé, tešilo nás! Príďte znova! Ale len dvaja naraz, prosím!“

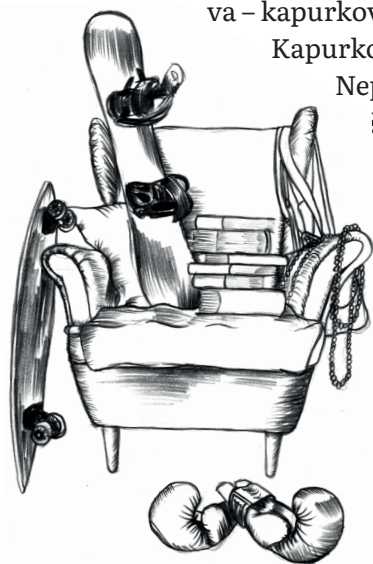
Z našej predsienie môžu pokojne odísť viacerí naraz. Máme ju veľkú. Nie z roztopaše, ale kúpili sme ju s domom. Žiadna sláva – veľa vecí, veľa elektriny a veľa kapurkových!

Pri odchode našich hostí (viacerých naraz) medzi nimi pobehuje môj muž s fľašou vína v ruke a nalieva – kapurkový. A potom ešte jeden kapurkový.

Kapurkových býva u nás zvyčajne viac.

Nepočítam koľko. Namiesto rátania škaredo zazerám na muža. Kapurkový by mal byť predsa iba jeden!

Po kapurkovom prichádza strmeňový. To je ten, keď už máte nohu v strmeni koňa a znamená to, že pohárik je naozaj posledný a vy už ozaj, ozaj, ozaj odchádzate domov.

Keď môj muž zahlási: „Strmeňový!“, ja sa veľmi poteším, pretože vtedy viem, že konečne idú všetci domov a ja môžem ísť spať. Myslím, že sa potešia aj hostia. Je to na nich vidno.

Sedím teda v tej našej veľkej predsieni vo veľkom tyrkysovom zamatovom ušiaku, hostia už sedia v taxíkoch a ja sa ešte chvíľu rozhliadam.

Má to veľkú výhodu mať veľkú predsieň! Napríklad vysoký účet za kúrenie. Aj my „veľkopredsieňoví“ tu máme kopu kabátov a topánok. Topánok aj tri-štyri páry každý. Ešte je tu červeno-biely cestný bicykel, na ktorom visí červená prilba a v nej čaká päťeurová bankovka na kofolu a horalku.

Ďalej pianíno (na ňom prevažne moje všeličo), stôl s peknými čiernymi kovanými nohami a masívnou drevenou doskou (na ňom prevažne dcérine všeličo) a máme tu aj škatuľu s novými teniskami pre chlapca, ktorý chce hrať futbal, ale v tých jeho to nejde. Trčia mu z nich totiž oba palce a nemá na nové. Čochvíľa mu prídu poštou a nám sa uvoľní malé miesto v predsieni.

Kabelky dekorujú pravé ucho ušiaka a pelech pre psa podlahu. Ešte vidím misku na vodu, pumpu na bicykel, skateboard, veľkú škatuľu plnú fliaš, ktoré dcéra maľuje neteri na svadbu, snowboard (celý rok ho nemá kto odložiť) a všeličo iné menších či väčších rozmerov.

Unavilo ma len vám o tom napísať. A ako by ma unavilo všetko to poupratovať!

Naozaj som si doteraz myslela, že máme zmysel pre poriadok. Ale zisťujem, že máme len zmysel pre život.